

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

© Marta Režová

Bianca Bellová – Czech Republic

Jezero (2016)

The Lake

Publishing House **Host**

Biography

Bianca Bellová, born in Prague in 1970, is a translator, interpreter and writer with Bulgarian roots. Her first book, *Sentimentální román (Sentimental Novel)*, came out in 2009 and describes the trials of growing up near the end of the communist totalitarian regime. Two years later, the publisher Host brought out the novella *Mrtvý muž (Dead Man)*, which impressed critics. In 2013, Bellová's novella *Celý den se nic nestane (Nothing Happens All Day)* was published. The title both reflects and does not reflect reality: until the evening nothing much happens, but the reader is able to reconstruct the underlying stories. Her most recent book, nominated for the EU Prize for Literature (EUPL), is the novel *Jezero (The Lake, 2016)*.

Synopsis

A fishing village at the end of the world. A lake that is drying up and, ominously, pushing out its banks. The men have vodka, the women have troubles, the children have eczema to scratch at. And what about Nami? Nami doesn't have anything but a granny with fat arms. However, he does have a life ahead of him – a first love that is taken from him by Russian soldiers, and then all the rest of it. But if a life can begin at the very end of the world, maybe it can end at the beginning. This story is as old as humanity itself. For its hero – a boy who embarks on his journey with nothing but a bundle of nerves and a coat that was once his grandad's – it is a pilgrimage. To get to the greatest mystery, he must sail across and walk around the lake and finally sink to its bottom.

Jezero

Bianca Bellová

Bazar práce je trojstup, místy až čtyřstup mužů oblečených do všech barev smutku, zapáchajících společnou vůní lidství a nepraným prádlem. Většinou mlčí a rezignovaně hledí do země. Upracované ruce s navěky zažranou špínou svírají v pěst. Když na silnici zastaví či přibrzdí auto s potenciálním zájemcem o pracovní sílu, chlapi se narovnají a vtáhnou břicha. Z okénka auta se vysune ruka a kývne na někoho prstem. Tři nebo čtyři muži vyběhnou z řady k autu a začnou se s vlastníkem ruky dohadovat. Po krátké strkanici pak jeden nebo dva z nájemných mužů nastoupí do auta a jejich místa v první řadě rychle zaplní pěšák z druhé. O kus dál napravo stojí armáda ženských nájemných pracovnic, potenciálních uklízeček, zahradnic a paní na hlídání. Ozývá se odtud polohlasný hovor a občas smích, jako když Nami na jaře ležel na zahradě pod třešní a poslouchal bzuceň v koruně.

Nami se zařadí na konec třetí řady. Za celé odpoledne na něj nedojde, žádný potenciální zaměstnavatel se na něj ani nepodívá, nikdo na něj neukáže prstem a nezeptá se, kolik unese pytlů s cementem. Když padne soumrak, dav se začne pomalu rozptylovat do okolí. I když Nami pořád přeshlapuje z nohy na nohu, je prochladlý. Žena, které pomáhal s nákupem, by mu určitě dala hrnek čaje a možná taky čistou postel, ale při vzpomínce na její ostrý tělesný pach a vrzání gumových sandálů se Nami otřeše.

Noc stráví v parku před Majmunovou klecí. Spí málo a přerušovaně, klepe se zimou, ale ráno vstane vcelku svěží, i když uši a nos má promrzlé. Když začnou trhovci otevírat stánky na

trhu, koupí si Nami sladký černý čaj a zelnou placku. Den je dnes trochu přívětivější, slunce se snaží prodrat mezi mraky, ale fouká studený vítr. Nami se jde znovu postavit na burzu práce, a protože dnes přišel brzy, je hned v druhé linii. Několik tváří rozeznává z předchozího dne. Pozdraví se s nimi pokynutím hlavy, pak už si jeden druhého až do večera nevšímají, leda když si vzájemně drží místo, když se některý z nich potřebuje vymočít.

Nami si spočítá, že si zákazníci na práci každý den vyberou zhruba pětinu z dostupné pracovní síly. Takže by mu pět dní mělo stačit. Trvá to však dvakrát tak dlouho. Peníze už mu docházejí a každá další noc je o něco chladnější. Sám sobě smrdí. Vlasy ho svědí.

Pak přijede chlap v dodávce a ukáže na Namiho a dva další. Bez ptaní je naloží na korbu a odveze je do skladu v přístavu, kde mají vykládat zboží z lodí. Práce je těžká; jeden z mužů, kteří nastoupili do práce s Namim, si hned během první směny roztrhne kotník. Nami nemá rukavice a už za pár hodin se mu na ruku udělají krvavé puchýře. Záda ho bolí z přenášení a zvedání přepravek s mrkvemi a cibulemi. Zdá se mu k neuvěření, že je v celém městě dost lidí, kteří by dokázali sníst tolik cibule. Má patnáctiminutové pauzy na oběd. Ostatní chlapi — stejně jako Nami — šetří a místo oběda si jen zapálí na betonovém molu přístavu. Sedí na dřevěných bedýnkách, potahují z laciných cigaret a mlčky hledí na jezero.

V jímkách na místě, kde kdysi zjevně bylo jezero, usychá červená síra, vedlejší produkt těžby. Mění se ve žlutou hmotu, jejíž konec je v nedohlednu. Z této hmoty, po které se pohybují postavy v bezpečnostních helmách, se nařezou velké žluté bloky a ty se pak na nákladních lodích přepraví síry chtivým kupcům v Africe a Austrálii. V pozadí šlehají ze čtyř černých věží plameny.

Po několika dnech agónie v pracovním procesu se Nami začíná zocelovat. Mozoly ztvrdnou, bolest zad trvá, ale ustoupí za hranici vnímání. Po týdnu dostane první výplatu, je to jen půlka ze slibované částky, protože tu druhou mu strhnou za bydlení na ubytovně. S penězi musí nakládat uvážlivě, zbývá mu sotva na jídlo, ale snaží se uspořit si na nové kalhoty a kabát, aby si nepřipadal jako vesničan. Když má hlad, pije hodně vody, aby ten pocit zahnal. Nejasně cítí, že by si alespoň jednou za týden měl vyrazit mezi ostatní lidi, kteří nesmrdí rybinou a nemají špínu za nehty. Kdesi mezi jeho vědomím a podvědomím se také nezřetelně zjevuje jakási postava, kterou sice nezná, ale z toho, že má dlouhé vlasy a prsa, usoudí, že se jedná o ženu. Nezřetelně cítí, že by ji rád měl, ale pro nejasnost akce, kterou by bylo potřeba v tomto směru podniknout, celou záležitost odloží.

Voda na ubytovně teče jen hodinu ráno, pokud vůbec, a stejně jen studená. V zimě se netopí. Podlaha z překližky pomalu uhnívá. Kyselý zápach ze záchodů prostupuje všechno, vsakuje se do stěn, do oblečení, do vlasů, do polštáře. V oknech místo skel panely z překližky, vítr profukuje skulinami. Postele jsou tvrdé, ale jistě ne tak jako uschlý trávník v parku před Majmunovou klecí. Noci jsou krátké, Nami se budí a slyší vzdalující se kroky některého spolubydlíčího, který odchází na směnu ještě dřív než on.

Na pokoji Nami bydlí s jedenácti dalšími muži. Ti přicházejí tak unaveni, že se večer jen svalí do postele a spí. Na štěnice si zvykli a nesnaží se s nimi bojovat. Jednou zvedne Nami slavník své postele a najde jich v rámu postele tisíce. Chlapi nemají sílu se hádat ani masturbovat. Nami si občas vzpomene na Zazu, ale každá taková vzpomínka je nemilosrdně poznamenaná obrazem rytmicky se pohybuujícího ruského zadku, a tak

ji rychle zažene. Rostou mu svaly. S ostatními téměř nemluví, jen s některými si ráno v umývárně vymění pozdrav.

Jednou ráno se probudí, a ještě než otevře oči, ztuhne. Tělem mu proběhne poznání a on ucítí, jak mu tuhnou všechny svaly. Zavřenými víčky už mu do hlavy teče elektrické světlo z žárovky na stropě. Prsty na ruku jako by se mu s každým tepem prodlužovaly a zase zkracovaly. Srdce mu divoce buší. Ani nemusí sahat pod polštář, aby věděl, že fialová ponožka s úsporami je pryč. Ruce pevně tiskne na deku a oči má stále zavřené. Nepodívá se kolem sebe, nikdo mu stejně nic neřekne. Byl pitomý; úspory na kabát jsou pryč. Odteď si bude dávat peníze zásadně do trenýrek, ke kterým si je přišpendlí zavíracím špendlíkem. Zatne zuby a na ubytovně přečká do jara.

***

Nami teď pracuje ve výrobě síry. Když ráno za tmy přichází do areálu závodu, oči má ještě zalepené. Chodit musí pěšky, autobusy do závodu nejezdí a závodní nákladák sváží jen kvalifikované dělníky, kteří už ve výrobě pracují tak dlouho, že většinou trpí rozednou plíc. Nami je jen mladý a nekvalifikovaný asfaltér, a tak chodí z ubytovny pěšky, s rukama vraženými hluboko do kapes obnošené červené lyžařské bundy, kterou si koupil na trhu; je sice z druhé ruky, ale hřeje. Jde se skupinou dalších mužů, málokdo promluví. Někdy zbytková vzdušná vlhkost vytvoří na cestě v nerovnostech ledovou krustu, která jim křupe pod erárními botami. Boty mají silné podrážky z tvrdé gumy, a přesto skrz ně horký asfalt zanedlouho začne pálit a nepřestane až do konce směny. Na boty musí být Nami obzvlášť opatrný, kdyby si je zničil, nové už nedostane.

Celý den pak chodí za vozem, ze kterého vytéká horký asfalt. Namimu připomíná borůvkový rozvar, který mu dělala bába

a lila na lívance; nasává nasládlou vůni tekutého asfaltu, kterou je pak celý prostoupený. Rozhrnuje asfalt dřevěným hřablem.

Domů přichází za tmy a na bundě má poprašek žlutého sírového prachu. Nohy a plíce ho pálí, většinou jen dopadne na kavalec, aniž by ztrácel čas prováděním hygieny. Na tu je čas jen v neděli; když teče voda, rychle ze sebe pod ledovou sprchou smyje týdenní špínu a na chvíli si přestane smrdět. Vypůjčí si nůžky a zastříhne si nehty na nohou i na rukou a vlasy přerůstající přes uši. Pak se vydá do města. Nemá nikoho, koho by se zeptal, s kým by se poradil. Neví ani, jak se má ptát; neví, jak se jeho matka jmenuje ani jak vypadá. Neví ani, jestli vůbec žije. Hledá ženu, jejíž existence je stejně reálná jako existence Duchy jezera.

Chodí na různá místa: do nádražního bufetu, ke stánkům na trhu, do čajoven i lepších kaváren (tam nahlíží jen ode dveří, zpoza těžkých závěsů se zlatým řasením), pátrá ve tvářích žen a hledá něco, čeho by se chytil. Nachází většinou jen nezáměr nebo rozmazanou řasenku. Ženy ho ignorují nebo jeho směrem mávnou rukou, jako by zaháněly otravného ováda. Nejradši chodí Nami do přístavu, kde občas potkává lidi ze svých končin, námořníky z ropných tankerů a rybáře s hlubokými prosolenými vráskami. Neví, jak s nimi hovořit, a tak si jen sedne k vedlejšímu stolu, pije ruský čaj z vysoké sklenice a poslouchá jejich hovor. Muži mluví o potrhaných sítích, o uschlých stromech, o svých náladových ženách, kolik sousedů ulehlo s nádorem, a téměř vždy o tom, jak byli v bordelu nebo se do něj teprve chystají.

Po jedné pitce vezmou Namio s sebou. Veřejný dům Symfonie je místo ještě více skličující, než jeho název napovídá. Hned za dveřmi je cosi jako přijímací místnost s recepčním pultem, kde tlustý chlap v teplákové soupravě vydává klíče od

pokojů a zároveň dělá barmana. Unavené dívky posedávají na ušmudlaných divanech, které jsou místy prosezené. Moc se nepodobají slečnám z katalogu na prádlo; na stehnech mají celulitidu a modřiny a zpod krátkých košilek jim lezou macaté pupky. Pod nosem jim raší knír, alespoň některým z nich. Nehty mají dlouhé a barevné a mezi nimi jim trčí cigarety.

Nami se nedbale opírá o recepční pult a světáčky si dívky prohlíží. Některé z nich jsou spíš zralé ženy, mohly by být jeho matkou. Zachytí pohled dívky v pudrových šatech; musí tu být nejmladší, jistě ne o moc starší než Nami sám. Dívka na něj hledí, ale ne vyzývavě, spíš unaveně, prosebně. Nami se nakloní k chlapíkovi za pultem, ale ten v tu chvíli pustí naplno hudbu, břeskne orientální disko s uřvanou zpěvačkou, takže Namiho dotaz na cenu zanikne v hluku. Podruhé už se nezeptá. Chlapi do sebe lámou jeden stakan kořalky za druhým a ani ne za půl hodiny jsou opilí. Začnou pokřikovat na prostitutky, a ty jim otráveně sedají na klín. Dívka v pudrových šatech objímá tlustý zátylek plešatého muže s postavou vysloužilého zápasníka; Nami se k němu ani nemusí nakláňet, aby si představil, jak čpí potem a cigaretami.

Nami si objedná Pepsi-Colu, poprvé v životě. Stojí tolik, kolik Nami vydělá za den. Zatímco se děvčata s chlapy vytrácejí do pokojů v zadní části zařízení, Nami zůstává sám se svou lahví Pepsi a brčkem. Pije pomalu, chutná to lahodně a sladce. Rukou přejíždí po chromovaném okraji pultu, zatímco recepční a správce bordelu v jednom čte sportovní stránku novin. Nami se zvedne a zeptá se, kolik stojí pronájem jedné dívky. Chlápek se zasměje a sdělí mu základní sazby. Nami mu slušně poděkuje a pomyslí si, že to je hodně. Nasadí si čepici a vyjde ven. U chodníku s kvílením zabrzdí auto, vyskočí z něj chlápek s čepicí na hlavě a ruksakem na zádech a rychle běží pryč. Řidič auta vystoupí a běží za ním.

Ruksak se ztěžka houpe na zádech běžícího muže, řidič ho brzy dostihne, srazí k zemi a začne škrtit popruhem batohu. Oba muži spolu beze slov zápasí, řidič se pak zvedne, ještě do ležícího muže kopne a jde zpátky ke svému autu. Nastartuje a rychle odjede. Nami se skloní nad ležícím mužem a pomůže mu se posadit. Muž má na tváři krvácející šrám a pláče.

Na ubytovně Nami spěšně masturbuje a pak se dlouho pře-
valuje, než se mu podaří usnout.

The Lake

Bianca Bellová

Translated from Czech by Alex Zucker

The labour bazaar is a collection of men garbed in every colour of mourning, reeking of humanity and unwashed clothes, arranged in ranks of three or four across. Most stand silently, staring down at the ground with a look of resignation, their work-worn hands ingrained with dirt, clenched into fists. Every time a car with a potential employer stops on the road, or brakes to slow down and look, the men draw themselves up straight and suck in their bellies. A hand pops out of the car window and beckons someone with a finger. Three or four men dash out of line towards the car, to negotiate with the owner of the hand. Then, after a brief tussle, one or two hired men climb into the car and their places in the front rank are quickly filled in by the foot soldiers behind them. Off to the right stands an army of women workers for hire – cleaning ladies, gardeners, childminders. There is a murmur of conversation broken by outbursts of laughter. It reminds Nami of lying in the garden in spring, underneath the cherry tree, listening to the buzz of bees in the treetop.

Nami stands at the tail end of the third row. He isn't picked all afternoon, none of the potential employers even so much as look at him, nobody points a finger at him and asks how many bags of cement he can carry. As dusk falls, the crowd slowly disperses, but Nami still stands there, shifting his weight from foot to foot, chilled right through. The woman he helped with her shopping would give him a cup of tea, maybe even a clean bed, but he shudders at the memory of her pungent body odour and creaking rubber sandals.

He spends the night in the park, in front of Maimun's cage. He sleeps only intermittently, shaking with cold, but is more or less refreshed when he wakes in the morning, though his ears and nose are frozen. As the market vendors open their stalls, Nami buys a mug of sweet black tea and a cabbage pancake. The day is a bit more welcoming today, the sun trying to break through the clouds, but a cold wind blows. Nami goes to queue at the work bazaar again. He's early today and gets a place in the second row. Some of the faces he recognises from the previous day. He greets them with a nod, then they proceed to ignore each other right through till evening, except when one of them saves the place for someone who needs to urinate.

According to Nami's calculations, the customers choose about a fifth of the available workforce every day. So five days should do it. But it takes twice that long. His money is running out and every night is colder than the one before. He smells. His hair itches.

Then, one day, a guy in a pickup truck comes and points to Nami and two other men. Without any questions, he loads them into the bed of the truck and drives them to a warehouse in the port, where they will be paid to unload cargo from ships. It's hard work; one of the men shatters his ankle during the first shift. Nami has no gloves, and after just a few hours, his hands are covered in bloody blisters. His back aches from lifting and carrying crates of carrots and onions. He finds it hard to believe the city has enough people to eat that many onions. They get a 15-minute break for lunch. The other men, like Nami, are trying to save money. Instead of lunch, they just light up a smoke, out on the concrete pier. They sit atop the wooden crates, sucking on their cheap cigarettes, gazing silently out at the lake.

Red sulphur, a by-product of mining, sits cooling in pits on the lakeside. As it cools it turns to a yellow mass, stretching out of sight. Figures in safety helmets move about on the mass, chopping it into big yellow blocks, which are shipped to sulphur-hungry buyers in Africa and Australia. Flames lick from the four black towers in the background.

After several agonizing days on the job, Nami starts to toughen up. His calluses harden, and the back pain continues, but drops below the threshold of perception. After a week, he gets his first pay. It's only half what they promised. They deduct half his wages for living in the dormitory. Nami has to manage his funds judiciously. He barely has enough left for food, but wants to save up for a new coat and trousers, so he won't feel like a villager. When he's hungry, he drinks water to make the feeling go away. He has a vague notion that he ought to go out at least once a week, to be around people who don't smell of fish and have dirt beneath their nails. Also, somewhere in between his conscious and subconscious is the faint image of a person he doesn't recognise, but judging from the long hair and breasts, he concludes that it's a woman. He has a feeling he should like her, but given how unclear it is what action he should take, he decides to postpone the matter.

The water in the dormitory works just one hour each morning, if at all, and only runs cold. There is no heat. The plywood floor is rotting, and the sour smell from the toilets permeates everything, seeping into the walls, his clothes, hair, pillow. Instead of glass, the window frames are filled with plywood. Wind blows through the cracks. The beds are hard, though certainly softer than the dried-up lawn in the park in front of Maimun's cage. Nights are short. Nami wakes to the sound of footsteps from another worker, whose shift starts even earlier than his.

Nami shares his room with 11 other men. They come home so tired that at night they just collapse into their beds and fall asleep. They're so used to bedbugs at this point, they don't even bother. Once, Nami lifted his mattress and discovered thousands of them, all over the bed frame. The men don't have strength to argue, not even to masturbate. Every so often, Nami remembers Zaza, but the memory is always tainted by the image of a Russian rear end moving up and down, so he quickly banishes it from his mind. His muscles are growing. He scarcely speaks to the other men, apart from exchanging greetings in the washroom in the morning.

One morning, he wakes with a start before he even opens his eyes. A shock of realization runs through him as he feels his muscles stiffen. The light from the electric bulb on the ceiling pours through his closed eyelids into his head. His heart pounds wildly. With each beat, his fingers seem to get longer and shorter again. He doesn't even need to reach under his pillow to know that the purple sock with his savings in it is gone. He presses his hands firmly against the blanket, eyes still shut. No point looking round, no one will tell him anything anyway. He was stupid; the money he was saving up to buy a coat is gone. From now on, earnings go in his underwear, that's it. Attached with a safety pin. He grits his teeth and sticks it out in the dormitory till spring.

***

Now Nami works in the sulphur plant. His eyes are still glued shut as he walks to work in the dark every morning. He has to go on foot. The buses don't run to the factory, and the factory lorry only takes the skilled labourers who have been working at the plant so long that most of them suffer from emphysema. Nami is just a young, unskilled asphalt layer, so he walks from

the dormitory, hands shoved deep into the pockets of the worn red ski jacket he bought at the market – second-hand, but at least it keeps him warm. He walks with a group of men. Hardly anyone says a word. Sometimes the residual humidity in the air forms an icy crust on the uneven parts of the road that crunches under their factory-issue boots. The boots have a thick sole of hard rubber, but even so, the hot asphalt burns right through them and doesn't stop until the end of the shift. Nami takes particular care of his boots; they won't give him a new pair if he ruins these.

All day long he walks behind a truck with hot asphalt flowing out of it. It reminds Nami of the blueberry syrup his grandmother used to make and pour on top of his pancakes. He breathes in the sweet smell of liquid asphalt, until his entire body is steeped in it. He spreads the asphalt with a wooden rake.

He walks home in the dark with a dusting of yellow sulphur on his jacket. Legs and lungs burning, most nights he just collapses onto his bunk, without bathing or even brushing his teeth. The only day he has time for hygiene is on Sundays, when the water is running. Standing under the icy shower, he quickly washes off the week's dirt and, for a while, ceases to smell. Then he borrows a pair of scissors to cut his fingernails and toenails and the hair growing over his ears, and goes into the city. He has no one he could ask, no one to consult. He wouldn't know how to ask. He doesn't know his mother's name or what she looks like. He doesn't even know whether she's alive. He's looking for a woman whose existence is as real as the Spirit of the Lake.

He makes the rounds: the train station snack bar, the stalls at the market, the tearooms, even the more upscale cafés (where he can only look in from the door, from behind the

heavy, gold pleated curtains), searching the faces of women, looking for something he might latch onto. Mostly what he finds is just indifference or smeared mascara. The women either ignore him or wave him off like they were shooing away a pesky fly. What Nami likes best is going to the harbour, where sometimes he runs into people from his neck of the woods, sailors from the oil tankers and fishermen with deep salty wrinkles. He doesn't know how to talk to them, so he just takes a seat at a table next to theirs and drinks Russian tea from a tall glass as he listens in on the men's conversation. They talk about torn nets, withered trees, their moody women, how many of their neighbours have come down with cancer, and, almost always, their visits to the brothel or their plans to go again.

After one night out drinking, they take Nami with them. The Symphony house of pleasure is an even more depressing place than its name suggests. Just inside the door is a sort of reception area with a counter where a fat man in a tracksuit hands out the keys to the rooms while doubling as bartender. Weary girls lounge on grungy divans sprinkled round the room. They don't look much like the ladies in the lingerie catalogues; their thighs are covered in cellulite and bruises, and their chubby bellies poke from beneath their too-short shirts. Moustaches sprout on the upper lips of at least a few of the girls. Cigarettes jut from between their fingers, with long and colourful nails.

Nami casually leans against the counter, trying to act worldly as he looks over the women. Some are clearly old enough to be his mother. He catches the eye of a girl in a powdery dress – she must be the youngest, can't be much older than him. The girl stares back at Nami, but not in a seductive way; the look on her face is weary, pleading. Nami leans over

to the man behind the counter, but just then the music comes on full blast, a brisk Middle Eastern disco song with a wailing singer, drowning out Nami's inquiry about price. He doesn't attempt it a second time. The men toss back one shot after another, and in less than half an hour they're drunk. They start yelling at the prostitutes, who sit on their laps looking bored and annoyed. The girl in the powdery dress wraps her arms around the fat neck of a bald man with the build of a veteran wrestler. Nami can imagine the reek of sweat and cigarettes, he doesn't even need to get near.

Nami orders a bottle of Pepsi-Cola, first time in his life. It costs as much as he earns in a day. The girls drift off with the men to the rooms in back, leaving Nami alone with his Pepsi. He drinks slowly, through a straw, the taste is sweet and delicious. He runs his hand along the chrome edge of the counter, while the receptionist-slash-brothel manager reads the local sports pages. Nami gets up and asks how much it costs to hire a girl. The guy laughs and tells him the basic rates. Nami thanks him politely and thinks to himself, *That's a lot*. He puts on his cap and walks out.

Outside, a car squeals to a stop at the kerb. A man with a cap on his head and a knapsack on his back jumps out and runs away. The driver of the car gets out and chases after him. The knapsack bounces heavily on the man's back as he runs. The driver soon catches up, knocks him to the ground and starts strangling him with one of the straps on the backpack. The two men struggle wordlessly for several moments, then the driver gets up, kicks the man on the ground and walks back to his car. He starts the engine and speeds away. Nami bends over the fallen man and helps him to sit up. The man has a bleeding scratch on his face and is crying.

Back at the dormitory, Nami hurriedly masturbates, then tosses and turns a long time before managing to fall asleep.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

Bianca Bellová – Czech Republic

Jezero

The Lake

192 pp, 2016

Translation rights have been sold to:

Wydawnictwo Afera: Poland

Sefsafa: Egypt

Tri Publishing: Macedonia

Izida: Bulgaria

Miraggi Edizioni: Italy

(Last Update – March 2017)

Publishing House **Host**

vydavatelství, s. r. o., Radlas 5

602 00 Brno, Czech Republic

Tel. +420 545 212 747

Contact: redakce@hostbrno.cz

Rights Manager: Edgar de Bruin – edgar@pluh.org

ISBN: 978-80-7491-771-4

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS